

Hoofdstuk 1 – Lio, de kleine leeuwenprins

Diep in de warme savanne, waar het gras goud kleurde in de zon, woonde een kleine leeuwenprins. Hij heette Lio. Lio had een zachte, pluizige manenrand, grote nieuwsgierige ogen en pootjes die altijd op avontuur wilden. Hij woonde samen met zijn moeder, zijn vader de leeuwenkoning, en de rest van de trotse leeuwenfamilie op een grote rots die hoog boven de vlakke uitstak.

Lio vond alles interessant. De fladderende vogels in de lucht, de kevers in het zand en de zebra's die in de verte voorbij draafden. Elke ochtend stond hij vroeg op om over de savanne te kijken. "Op een dag," zei Lio dapper, "word ik de dapperste leeuw van allemaal!"

Zijn vader glimlachte dan vriendelijk. "Dapper zijn is niet alleen hard brullen," zei hij. "Een echte prins heeft ook een goed hart."

Maar Lio wist nog niet precies wat dat betekende. Hij dacht dat dapper zijn vooral betekende dat je nergens bang voor mocht zijn.

Op een ochtend, toen de lucht roze en oranje kleurde, zag Lio iets vreemds glinsteren tussen het hoge gras beneden de koningsrots. Het was geen dauwdruppel en ook geen steentje. Het fonkelde alsof er een klein sterretje op de grond was gevallen.

Lio's oren gingen recht omhoog. Zijn staart zwiepte heen en weer.

"Wat zou dat zijn?" fluisterde hij nieuwsgierig.

Voorzichtig zette hij een stap naar voren.

En toen nog één.

Hoofdstuk 2 – Het glinsterende geheim

Lio kon zijn nieuwsgierigheid niet langer tegenhouden. Voorzichtig liep hij van de koningsrots naar beneden, zijn pootjes zacht in het warme zand. Het gras kietelde langs zijn buik terwijl hij dichterbij het glinsterende licht kwam. Daar lag het. Tussen de grassprietten schitterde een klein, rond steentje. Het was niet zomaar een steen. Het leek wel te gloeien, alsof er een zonnetje in verstopt zat.

“Wauw...” fluisterde Lio. “Wat ben jij mooi.”

Hij tikte het steentje voorzichtig aan met zijn poot. Op dat moment begon het licht even feller te schijnen. Lio sprong een klein stukje achteruit. Zijn hartje bonsde.

“Hallo?” zei hij zachtjes.

Tot zijn grote verbazing hoorde hij een heel klein stemmetje.

“Eindelijk... iemand die me gevonden heeft...”

Lio's ogen werden groot. Hij keek om zich heen, maar zag niemand.

“Hier beneden,” zei het stemmetje.

Langzaam keek Lio weer naar het steentje.

“Praat jij?” vroeg hij verbaasd.

“Ja,” klonk het zacht. “Ik ben een magische steen. Ik help wie een goed hart heeft.”

Lio voelde zijn staart weer bewegen. “Een goed hart? Dat heb ik! Ik ben een prins!”

De steen glimde zachtjes. “Dat moet nog blijken, kleine leeuw.”

Lio ging zitten en keek aandachtig. “Wat bedoel je?”

“Wie mij draagt,” zei de steen, “beleeft een groot avontuur. Maar alleen wie echt dapper is vanbinnen, kan het tot een goed einde brengen.”

Lio slikte even. Een avontuur... dat klonk spannend. Maar ook een beetje eng.

Hij dacht aan de woorden van zijn vader.

Een echte prins heeft ook een goed hart.

Lio pakte voorzichtig de steen op met zijn poot en hield hem dicht bij zich.

“Ik ga het doen,” zei hij vastberaden. “Ik wil leren wat echte dapperheid is.”

De steen begon warm te gloeien.

“Dan begint jouw avontuur... nu.”

Plotseling waaide er een zachte wind door het gras. In de verte klonk een onbekend geluid.

Lio keek op.

Er stond hem iets bijzonders te wachten.

